

Lázár Ervin: A négyszögletű kerek erdő (részlet)

DÖMDÖ-DÖMDÖ-DÖMDÖDÖM

Mikkamakka nagy rikoltozásra ébredt. Majd beszakadt a dobhártyája. Nem csoda, mert éppen az ő fülébe rikoltoztak. Hárman is. Nevezetesen BRUCKNER SZIGFRID, a kiérdemesült oroszlán, Aromo, a fékezhetetlen agyvelejű nyúl és Vacskamati.

- Te meg Maminti lesztok a döntőbírók! - üvöltötte éppen Bruckner Szigfrid.

Mikkamakka először is befogta a fülét.

- Miféle döntőbíró? - kérdezte akkor.

De nem vette le a kezét a füléről, mert amazok hárman egyszerre kezdtek kiabálni. Sőt odajött NAGY ZOÁRD is, a lépkedő fenyőfa, s nem sokkal később LÓ SZERAFIN, a kék paripa.

Most már öten üvöltöztek.

- Éntőlem megszakadhattok az ordibálásban - mondta Mikkamakka -, addig úgysem veszem el a kezem a fülemről, amíg nem kezdtek csendesen és egyenként beszélni.

Aromót választották szószólónak, Mikkamakka levette a füléről a kezét.

- Arról van szó, kérlek szépen, hogy Bruckner Szigfrid azt állítja, ő itt a legnagyobb KÖLTŐ - kezdte Aromo -, és bármelyikünkénél szebb VERSET tud kitalálni. Egyszóval hengeg...

- Még hogy én hengegek! Igenis... - Mikkamakka újra befogta a fülét.

Mindenki Bruckner Szigfridnek támadt.

- Hadd mondja végig Aromo.

Az oroszlán elhallgatott.

- Elhatároztuk hát - folytatta Aromo -, hogy KÖLTŐI VERSENYT rendezünk. Mindenki költ egy verset, és a végén te meg Maminti, a kicsi zöld tündér eldöntitek, hogy melyik kapja az első díjat.

- Természetesen az én versem - mondta magabiztosan Bruckner Szigfrid, de megint lehurrogták.

- Jól van - mondta Mikkamakka -, ezen ne múljon.

Fölült a tisztás szélén egy emelvényre Maminti mellé.

- Ki akar versenyezni? - kérdezte.

Mindenki fölemelte a kezét, még Szörnyeteg Lajos, a legjobb szívű behemót és Dömdödöm is. Valamennyien **PAPÍRT ÉS CERUZÁT** ragadtak, és vadul nekiláttak. Csak úgy sistergett a sok ceruza. Legelsőnek **Szörnyeteg Lajos** készült el a verssel. Föl is állt, hogy elszavalja.

*A múltkor Mikkamakával
Fát vágni mentünk az erdőre,
De olyan szerencsétlenül dőlt
A fa, hogy Dömdödöm alászorult.*

Huhú, fiúfütyty, lengettek, rengettek, fütyörésztek, fityirésztek a többiek.

- **EZ NEM VERS**, kikérem magamnak! - dühöngött Bruckner Szigfrid.

- Hallod, Mikkamakka, azt mondja, nem vers?! - méltatlankodott Szörnyeteg Lajos.

Mikkamakka ráncolta a homlokát.

- Hát bizony - mondta aztán -, kedves Lajos, ez tényleg nem vers.

- Miért - lobogtatta a papírját Szörnyeteg Lajos -, amikor a **sorok szépen egymás alá** vannak írva, és minden sor **nagybetűvel** kezdődik? Akkor miért nem vers?

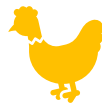
Mikkamakka elgondolkozott, vakarta a feje búbját. Valami okosat akart kisütetni. Ki is sütött, mert amikor Szörnyeteg Lajos harmadszor kérdezte, hogy miért nem vers, rávágta:

- **CSAK!**

És lássuk be, igaza volt.

Rögtön színre is lépett a második versenyző. Maga **BRUCKNER SZIGFRID**. Pózba vágta magát, az égre emelte tekintetét, és nekikezdett:

*Ej, mi a kő! tyúkanyó, kend
a szobában lakik itt bent?*

- **ÁLLJ** - mondta Mikkamakka -, ezt **NEM TE** írtad!

- Hát kicsoda? - háborgott Bruckner Szigfrid. - Ki az ördög írta volna, itt van, nézd meg a papírt, nem az **én írásom** ez?!

- Jó, jó - vágott közbe Mikkamakka -, de ezt már régen megírta Petőfi Sándor. Mi meg abban állapodtunk meg, ha jól emlékszem, hogy mindenki a saját versét adja elő.

- Úgy van! - helyeseltek a többiek.

- Ki az a Petőfi Sándor?! - kiabált Bruckner Szigfrid. - Sohase hallottam a nevét.

- Elég szégyen - mondta Maminti -, de a verset akkor is ő írta. Légy szíves, **SAJÁT KÖLTEMÉNYT** előadni.

- Na jó - mondta Bruckner Szigfrid. - Tudok én mást is. Ide süssetek!

Póz, arc az ég felé. Nekikezdett:

*Ej, kend, tyúkanyó, mi a kő,
itt bent lakik a szobában?*

- Hohó - hadonászott Aromo -, ugyanazt mondod **KITEKERVE!** És ráadásul **RÍM SINCSEBENNE.**
- Rímnek kell benne lenni? - kérdezte Bruckner Szigfrid Mikkamakkát.
- Hát nem árt - mondta az -, de ne az Anyám tyúkját mondd. Akárhogy forgatod, úgyszólván ráismerünk.
- Na jó - mondta újra Bruckner Szigfrid -, akkor nem az Anyám tyúkját mondom.

Elkezdte:

- *Apám tyúkjá, írta Bruckner Szigfrid.*

*Ej, tyúkapó, mi a kő, itt bent
lakik a szobában kend?*

- Megölni, lelőni, szétvágni, elzavarni, kirúgni, szétfűrészelni! - dühöngtek a többiek.
- Így nem lehet szavalni! - háborgott Bruckner Szigfrid.
- Bizony nem - mondta **Mikkamakka**. - Jobb is, ha abbahagyod. Itt csalással nem élsz meg. Halljuk a következőt!

Bruckner Szigfrid elsompolygott onnan, s **Nagy Zoárd**, a lépkedő fenyőfa ugrott a helyére. Szavalt, csak úgy zengett.

*Legszebb állat az anakonda,
de nem tudja ezt ama konda,
ha ráterelnék ama kondát,
széttiporná az anakondát.*

- Ugyan, miféle vers ez! - mondta szemrehányóan **Aromo**. - Ilyen erővel azt is mondhattad volna:

*Legszebb állat az anaménes,
de nem tudja ezt ama ménes,
ha ráterelnék ama ménest,
széttiporná az anaménest.*

A többiek tapsoltak, tetszett nekik Aromo gúnyolódása. Sőt, hogy köszörüljön a költőtudományán esett csorbán, **BRUCKNER SZIGFRID** is megszólalt:

- Vagy azt is mondhattad volna:

*Legszebb állat az anacsorda,
de nem tudja ezt ama csorda,*

*ha ráterelnék ama csordát,
széttiporná az anacsordát.*

Nagy Zoárd tobozai **vöröslöttek** a méregtől.

- És azt nem mondanád meg, mi a csudát jelent az az anacsorda meg anaménes?
- Ugyanazt, amit az anakonda - kiabált közbe Vacskamati -, azaz semmit!
- Az **anakonda** igenis egy állat - bizonygatta Nagy Zoárd.
- Ki ismeri? - tette föl a kérdést Mikkamakka.
- Senki - zúgták a többiek.
- Nem ér! - hadonászott Nagy Zoárd. - Tessék megnézni a TERMÉSZETTUDOMÁNYI KISLEXIKONBAN. Ha nincs benne, vágjanak föl tűzifának.
- Kinek van Természettudományi kislexikonja? - kérdezte Mikkamakka.
- Senkinek - felelték kórusban.
- Ezen ne múljon - szólt ekkor **Maminti**, és elővette zöld **varázspálcáját**. - **Csiribi**, legyen itt egy, **csiribá**, természettudományi, **prics**, kislexikon, **prucs**!

És már ott is volt a lába előtt.

Nosza, nekiestek, lapozták, csak úgy sistergett.

- Hányadik betű az ábécében az a? - kérdezte Vacskamati.
- Hátulról vagy előlről számítva? - érdeklődött Aromo, de akkor már **Nagy Zoárd** diadallal felkiáltott:
- Itt van, az ötvenkilencedik oldalon! - És olvasta:
- „**Anakonda** (Eunectes murinus): állat, tíz métert is elérő, dél-amerikai óriáskígyó. Áldozatát körülgyűrűzi és összeroppantja.”
- Hát legyen neked ez a legszebb állat - mormogta Aromo, de mit volt mit tenni, el kellett fogadni Nagy Zoárd versét, íme kiderült, **VAN ANAKONDA NEVŰ ÁLLAT**.
- Jöhet a következő - intett Mikkamakka. **LÓ SZERAFIN** méltóságteljesen fölállt, középre ballagott, meghajtotta magát:

*Ha elpusztul a tulok,
szarvából lesz a tülök,
de ha én elpusztülök,
belőlem nem lesz tulok.*

- Hát az biztos - kiabálták a többiek -, mert már most egy nagy tulok vagy!
- Még hogy elpusztülök - vihogott Bruckner Szigfrid. - **ELPÜSZTÜLÖK A RÜHÜGÉSTŐL**.

- Csend legyen! - kiáltott **Mikkamakka**. - Ki következik?
- Én - mondta **Vacskamati**. - Egy egészen rövid verset írtam.
- Halljuk!

*Szerda ablakában
csütörtök ül,
és ordít
csütörtökül.*

Egy darabig csend volt, aztán Szörnyeteg Lajos megkérdezte:

- Miért **CSÜTÖRTÖKÜL** ordít?
- Mert csütörtök - mondta Vacskamati -, ha péntek, *péntekül* ordítana.
- **IDEGEN NYELVEKET** nem tud? - akadékoskodott Bruckner Szigfrid.
- Nem - mondta Vacskamati -, ez egy műveletlen csütörtök.

Mikkamakka megrázta az **elnöki csengőt**.

- Elég - mondta. - Halljuk Aromót!

Aromo fölényes mosollyal sétált a tisztás közepére. Rázendített:

*bálomböki bag u fan
bálombökö big a fún*

- Nem ér - ordított közbe Bruckner Szigfrid -, egy hangot se értek belőle! Arról nem volt szó, hogy **HOTTENTOTTÁUL** is lehet verset írni.
- Eszed tokját hottentotta - háborgott Aromo -, ez igenis **magyarul** van!
- Akkor én megeszem a fülem - mondta Bruckner Szigfrid.
- Már meg is szólhatod - felelte Aromo.
- Hadd mondja végig - próbált rendet teremteni **Mikkamakka**.

Aromo újra belefogott:

*bälömböki bag u fan
bälömbökö big a fún
búlámbákö bög i fan
balúmbaká bög ö fin
bilambúka bág ö fön
bölömbakú bag á fön
bölömbika bág a fán*

- Ez semmi - mondta Ló Szerafin -, így egy **GYEREK** is tud verset csinálni, ha ugyan ez egyáltalán vers.

- **IGENIS VERS!** - jelentette ki Mikkamakka, akinek úgy látszik, tetszett ez a bálömböki. - S ha azt hiszed, hogy olyan könnyű ilyet írni, rajta, bizonyítsd be! Írj egyet!

- Nem is kell leírnom - mondta **LÓ SZERAFIN** -, kapásból is elmondhatom.

- És már mondta is:

*kómirelű kőtyual
kamóriale küttyőul
kumaróli ketyüöl
kőmuraló kityeül
kőműrula kótyiel
kemürőlú katyóil
kimerülő kutyaól*

- Jó, jó, de ennek semmi értelme sincs. Mi az, hogy **KIMERÜLŐ KUTYAÓL**? - szólt Aromo. - Kimerülhet egy zseblámpaelem vagy esetleg egy hegymászó, de egy kutyaól!

- Esetleg elfárad - vetette közbe Vacskamati. - Miért ne fáradhatna el egy kutyaól?

- Vagy a kutya nagyon nyomja belülről - kelt Bruckner Szigfrid is Ló Szerafin védelmére.

- Rendben - mondta **Aromo** -, de a **módszer**, ahogy a verset írtam, mégis **az én találmányom**.

- Ez igaz - hagyták helyben a többiek.

- Találmánynak nem rossz - epéskedett Nagy Zoárd -, csak versnek.

Mikkamakka megint csengetett.

- Halljuk az utolsó versenyzőt!

Nagy **pironkodva** előállt **DÖMDÖDÖM**, akiről mindenki tudja, hogy csak annyit tud mondani, dömdödöm.

Így szavalt:

*Dömdödöm, dömdödöm,
dömdö-dömdö-dömdödöm*

- **NEM ÉR!** - rikoltzott Bruckner Szigfrid. - Akkor én meg azt mondom, hogy:

*Prampapam, prampapam,
prampa-prampa-prampapam*

- Nono - mondta Mikkamakka -, csak azért kiabálsz, mert nem tudod, **MIT JELENT** Dömdödöm verse.

- Miért, mit jelent?

- Azt, hogy **MINDANNYIUNKAT NAGYON SZERET.**

- Engem is? - kérdezte gyanakodva Bruckner Szigfrid.

- Persze, téged név szerint is megemlített - mondta Mikkamakka.

- Éljen Dömdödöm - kiáltott Bruckner Szigfrid -, adjuk neki az **ELSŐ DÍJAT!**

- Adjuk! - kiabálták a többiek.

Mikkamakka és Maminti egy **BABÉRKOSZORÚT** helyezett **DÖMDÖDÖM** fejére.

- Te győztél - mondták neki.

- Majd kölcsönadhatod a krumplifőzelékembe - veregette meg a győztes vállát Bruckner Szigfrid.

Dömdödöm meg boldogan elindult az erdő felé, és fennhangon **DÚDOLGATTA** a győztes verset.

*Dömdödöm, dömdödöm,
dömdö-dömdö-dömdödöm.*

1. Karikázd be a helyes választ!

1) Ki ébredt nagy rikoltozásra a mese elején?

- a) Bruckner Szigfrid.
- b) Mikkamakka.
- c) Dömdödöm.

2) Mit jelent a költői versenyt?

- a) Ki tud a legtöbb tojást kikölni.
- b) Ki írja a legtöbb verset.
- c) Ki írja a legszebb verset.

3) Mivel indokolja Szörnyeteg Lajos, hogy az ő irománya vers?

- a) Szépen rímel.
- b) A sorok szépen egymás alá vannak írva, és minden sor nagybetűvel kezdődik.
- c) Mert neki tetszik.

4) Mi volt a baj Bruckner Szigfrid versével?

- a) Túl hosszú volt.
- b) Nem ő írta, hanem Petőfi Sándor.
- c) Nem ő írta, hanem Arany János.

5) Nagy Zoárd miről írt verset?

- a) Egy anakondáról.
- b) Egy anaménesről.
- c) Egy anacsordáról.

6) Hogy szól Maminti, a zöld tündér varázslata?

- a) Hókusz, pókusz.
- b) Abrakadabra.
- c) Csiribi, csiribá, prics, prucs.

7) Bruckner Szigfrid szerint milyen nyelven íródott Aromo verse?

- a) magyar
- b) hottentotta
- c) angol

8) Miért Dömdödöm nyert?

- a) Mert ő volt az utolsó versenyző.
- b) Mert neki állt a legjobban a babérkoszorú.
- c) Mert arról írt, hogy szereti a barátait.

2. Jelöld be X-szel, ki mondta!

	Mikkamakka	BRUCKNER SZIGFRID	Aromo
Te meg Maminti leszték a döntőbírók!			
Bruckner Szigfrid azt állítja, ő itt a legnagyobb KÖLTŐ .			
Itt van, nézd meg a papírt, nem az én írásom ez?!			
Itt csalással nem élsz meg.			
Kinek van Természettudományi kislexikonja?			
ELPÜSZTÜLÖK A RÜHÜGÉSTŐL.			
IDEGEN NYELVEKET nem tud?			
Eszed tokját hottentotta, ez igenis magyarul van!			
S ha azt hiszed, hogy olyan könnyű ilyet írni, rajta, bizonyítsd be! Írj egyet!			
Persze, téged név szerint is megemlített.			

3. Kösd össze a vers első sorát a szerzőjével!

bálömböki bag u fan

LÓ SZERAFIN

Ha elpusztul a tulok

Nagy Zoárd

Szerda ablakában

Aromo

Legszébb állat az anakonda

Vacsakamati